

ՄԵՐՈՒԺԱՆ ՍՏԱՄԲՈԼՑՅԱՆ

Հայ-Ռուսական (Սլավոնական) համալսարանի քաղաքագիտության ֆակուլտետի համաշխարհային քաղաքականության և միջազգային հարաբերությունների ամբիոնի ասպիրանտ

ՆԱՏՕ-Ի ԴԵՐԸ ԱՔԽԱԶԻԱՅՈՒՄ ԵՎ ՀԱՐԱՎԱՅԻՆ ՕՍԻԱՅՈՒՄ ՀԱԿԱՄԱՐՏՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ ԿԱՐԳԱՎՈՐՄԱՆ ՄԵՋ

Հարավային Կովկասը՝ Անդրկովկասը, ավանդաբար հանդիսանում է տարբեր ուժերի՝ գերտերությունների և ուժային կառույցների, շահերի և հակասությունների բախման հանգուցակետ: Այս հանգամանքը անկասկած իր հետքն է թողել տարածաշրջանի պետությունների պատմական զարգացման վրա: Տարեցտարի Հարավային Կովկասը ավելի ու ավելի է ընդգրկվում միջազգային ինտեգրացման գործընթացների մեջ:

Խորհրդային Միության քայքայումը և սառը պատերազմի ավարտը հնարավորություն տվեցին վերացնել պետությունների գաղութացված վիճակը Խորհրդային Միությունից իսկ էթնոքաղաքական միավորումները՝ ստալինյան տոտալ քաղաքականության գոհերի առկայությունը:

Այս քաղաքական միավորումների անջատողական առաջնորդները նշում են, որ ԽՍՀՄ-ի փլուզումից հետո իրենց երկրները ապագադրությամբ վեցին և, հետևաբար, պետք է դիտարկվեն որպես առանձին պետություններ: Ի տարբերություն դրան՝ նախկին գաղութացման «տիտղոսային»՝ նախկին խորհրդային միության ազգերը, չեն կարողանում հաշտվել նախկինում իրենց պատկանող հողերի նկատմամբ վերահսկողության կորուստների հետ:

Իր ապագա անվտանգությունը Վրաստանը տեսնում է, ամենայն հավանականությամբ, միասնական եվրոատլանտյան անվտանգության համակարգի համատեքստում: Վրաստանը մեծ ակտիվություն է ցուցաբերում ընդհանուր անվտանգության եվրոպական համակարգի մեջ ներգրավվելու հարցում: Փաստացիորեն վրացական քաղաքականության այս ուղղությունը հանդիսանում է հիմնական:

Նշենք, որ Վրաստանը բնութագրվել է անվտանգության դեֆիցիտով և անկայունությունով 1991 թ-ից՝ անկախություն ձեռք բերելու պահից: Անկախացումից հետո ընկած ժամանակահատվածում այստեղ երկու արյունահեղ և երկարատև պատերազմներ են տեղի ունեցել Վրաստանի և իր ինքնավարությունների միջև, և երկու պատերազմներն էլ ավարտվել են կենտրոնական կառավարության պարտությամբ:

Վրաստանում ի սկզբանե գիտակցվում էր սեփական ուժերով առանձնացված տարածքների վերադարձի անկարողությունը: Ուստի՝ Վրաստանը ստիպված էր դիմել երրորդ ուժերի օգնությանը: Հակամարտությունների ողջ ընթացում Ռուսաս-

տանը հանդես էր գալիս որպես երրորդ կողմ: Վրաստանը պատրաստ էր վստահել վճռորոշ դերը Ռուսաստանի Դաշնությանը տարածքային ամբողջականության պահպանման գործընթացում, քանի որ Մոսկվան հնարավորություն ուներ ապահովել երկխոսություն բոլոր կողմերի հետ, հասնել խաղաղության իր խաղաղապահական առաքելության ժամանակ:

Ինչ վերաբերում է ՆԱՏՕ-ին, ապա պետք է ընդգծել, որ Վրաստանում Հյուսիսատլանտյան դաշինքի վերաբերյալ գոյություն ունի ամենակարող միության նվազ իդեալականացված պատկեր, որը հաղթանակ է տարել սառը պատերազմում: Դեռ ավելին՝ հասարակական կարծիքը դիտարկում է սերտ համագործակցության ձգտումը հետագա Դաշինք մուտք գործելու՝ որպես ազգային անվտանգության և եվրոպական քաղաքակրթությանը Վրաստանի պատկանելիության միակ երաշխիք:

Ինչո՞վ է առաջնորդվում Վրաստանը ՆԱՏՕ-ի մեջ ինտեգրվելու հարցում վրաց-աբխազական և վրաց-հարավօսիական հակամարտությունների և գլխավոր մրցակիցների՝ Վրաստանի, Աբխազիայի, Հարավային Օսիայի և Ռուսաստանի շահերի տեսանկյունից:

Ինչպես ներկայացվում է, այստեղ պարզորոշ կերպով նկատելի են Հյուսիսատլանտյան դաշինքին անդամակցվելու երեք առավել նշանակություն ունեցող ձգտման պատճառներ:

Առաջին հերթին կասկածից վեր է հանդիսանում այն, որ Վրաստանը դիտարկում է ՆԱՏՕ-ն որպես հիմնական գործիք, որի օգնությամբ նա իր կատարյալ վերահսկողության տակ կկարողանա վերադարձնել իրենից անջատված Հարավային Օսիայի և Աբխազիայի հանրապետությունները, ինչի մասին են վկայում Վրաստանի բարձրաստիճան ղեկավարների բազմիցս հայտարարությունները: Քանի որ, ամենայն հավանականությամբ, խաղաղ ճանապարհով Աբխազիան և Հարավային Օսիան չեն վերադառնա Վրաստանի կազմ, պարզ է, որ այս խնդրի լուծման համար հիմնական շեշտը պետք է դնել ռազմական լուծման վրա՝ օգտագործելով ՆԱՏՕ-ի ռեսուրսները:

Երկրորդ՝ հավելյալ նպատակը սերտորեն կապված է առաջինի հետ. դա Վրաստանի ձգտումն է վերջնականապես ազատվել Ռուսաստանի քաղաքական և ռազմական ազդեցությունից:

Երրորդ՝ ինչը նույնպես շատ կարևոր է

ԱՐԴԱՐԱԴԱՏՈՒԹՅՈՒՆ

Վրաստանի համար, հաշվարկը կատարվում է այն բանի գիտակցմամբ, որ ՆԱՏՕ-ին անդամակցվելը նրան կարող է բերել զգալի նյութաֆինանսական դիվիդենդներ:

1992 թ-ին Վրաստանը ճանաչվեց ՄԱԿ-ի կողմից և դարձավ վերջինիս անդամը և մտավ Conference on Security and Cooperation in Europe (CSCE)՝ «Եվրոպայի անվտանգության և համագործակցության խորհրդի» (ԵԱՀԽ) մեջ, որը 1994 թ-ին վերանվանվեց «Եվրոպայի անվտանգության և համագործակցության կազմակերպություն» (ԵԱՀԿ) ՕԵՇԵ, (Organization for Security and cooperation in Europe (OSCE))²: 1992 թ-ի մարտին իշխանության գլուխ է. Շելարդանաձեի գալուց հետո վերջնականապես ձևավորվեց Վրաստանի արտաքին քաղաքականության վեկտորը, որը կայանում էր Արևմուտքի հետ առավելագույնս մերձեցման մեջ:

1993 թ-ի սեպտեմբերյան դեպքերը, որոնք հանգեցրեցին Աբխազիայում վրացական զորքերի պարտությանը, և քաղաքացիական պատերազմի էսկալացիան ստիպեցին Վրաստանի ղեկավարությանը շտկել արտաքին քաղաքական ուղղվածությունը և միանալ ԱՊՀ-ին³: Սակայն այս մոտեցումը չէր բացառում «բազմակետորային» քաղաքականության իրականացումը պետական անվտանգության ապահովման ոլորտում: Ղեկավարվելով պրագմատիկ պատկերացումներով՝ վրացական դիվանագիտությունը ձգտում էր օգտակար կապեր հաստատել բոլոր հնարավոր ուղղություններով: Այսպես՝ հաշվի առնելով Ռուսաստանի շահերը Հարավային Կովկասում՝ Վրաստանը միևնույն ժամանակ չիրաժարվեց ամուր կապեր հաստատել Արևմուտքի հետ:

Վրաստանի կապերը ՆԱՏՕ-ի հետ ավելի մեծ թափ ստացան 1994 թ-ի հունվարի 11-ից հետո, երբ ՆԱՏՕ-ի գազաթնաժողովում ընդունվեց «Գործընկերություն հանուն խաղաղության» ծրագիրը (Partnership for Peace (PfP))⁴: Այն հաստատելուց հետո վեց ամիսների ընթացքում ծրագրում մասնակցելու ցանկություն արտահայտեցին 27 երկրներ: Վրաստանը առաջիններից մեկն էր, որ միացավ այս ծրագրին 1994 թ-ի մարտի 23-ին:

1999 թ-ի գարնանը Վրաստանը միացավ ՆԱՏՕ-ի և գործընկեր-երկրների համագործակցության հատուկ ծրագրին պաշտպանության պլանավորման ոլորտում Planning and Review Process (PARP)՝ «Ծրագրավորման և վերլուծության գործընթաց»⁵: Այս գործընթացները Վրաստանի արտաքին քաղաքականության մեջ մտցրեցին իրենց շտկումները՝ նախ և առաջ Վրաստանը սույն տարում դուրս եկավ Համագործակցության երկրների «Հավաքական անվտանգության պայմանագրից», որում նախկինում ընդգրկված էր և դրանով իսկ վերջնականապես ընտրեց ամերիկամետ արտաքին քաղաքական ուղղվածություն:

1999 թ-ի նոյեմբերին Ստամբուլում կայացած ԵԱՀԿ -ի գազաթնաժողովում որոշում ընդունվեց մինչև 2001 թ-ի հուլիսի 1-ը Վրաստանից ռուսական բազաները դուրս բերելու վերաբերյալ: Այս պահանջը առաջ քաշեցին Արևմուտքի երկրներն ու Թուրքիան, ինչը էլ ավելի բարդացրեց Վրաստանի և Ռուսաստանի՝ առանց այն էլ բարդ հարաբերու-

թյունները:

Վրաստանի և Հյուսիսատլանտյան դաշինքի միջև հարաբերությունները այլ մակարդակի բարձրացրեցին ՆԱՏՕ-ի շրջանակներում իրականացվող ամենամյա համատեղ ուսումնամարզումները և միջոցառումները: 2001 թ-ի ամռանը ծովափնյա վրացական Փոթի քաղաքի շրջակայքում իրականացվելու լայնամասշտաբ բազմազգ ռազմածովային ուսուցումներ «Cooperative Partner – 2001», որում ներառված էին մոտ 4300 զինվորականներ, տարբեր դասի 29 նավեր, 15 ռազմական և բեռնափոխադրող ինքնաթիռներ⁶:

Ներկայումս Վրաստանի և ՆԱՏՕ-ի համագործակցությունը հիմնականում իրականանում է «ՆԱՏՕ-ի հետ համագործակցության անհատական ծրագրի» շրջանակներում, Individual Partnership Action Plans (IPAP), որը ընդունվել է 2004 թ-ի օգոստոսին⁷: Այս փաստաթղթում որոշված են գործընկեր-երկրների նպատակներն ու նպատակակետերը Հյուսիսատլանտյան դաշինքի հետ քաղաքական խորհրդակցությունների անցկացման շուրջ, որոնք վերաբերում են պաշտպանության, անվտանգության և ռազմական պլանների ոլորտներում բարեփոխումների իրականացմանը, այդ թվում նաև՝ ՆԱՏՕ-ի ռազմական ուժերի հետ համագործակցության հնարավորությունները:

IPAP անհատական համագործակցության ծրագրի շրջանակներում հաստատվել են գործընկեր-երկրների նպատակներն ու նպատակակետերը ՆԱՏՕ-ի հետ քաղաքական խորհրդակցություններ իրականացնելու համար, որոնք վերաբերում են անվտանգության, պաշտպանության և ռազմական քաղաքականության ոլորտներում բարեփոխումներ կատարելուն, այդ թվում՝ ՆԱՏՕ-ի ռազմական ուժերի հետ համագործակցության հնարավորությունները: Այս խնդիրները արդեն լուծվում են PARP շրջանակներում PfP ծրագրի ենթատեքստում: Բացի այդ՝ այդ ծրագրերում ձևակերպված են ռազմական ուժերը ժողովրդական մոտեցմամբ ղեկավարելու, բնակչությանը տեղեկատվությամբ ապահովելու, գիտության, տնտեսության և արտակարգ իրավիճակներում համագործակցելու խնդիրները⁸:

Վրաստանը նաև փորձում է օգտագործել քաղաքական խորհրդատվությունների մեխանիզմը՝ IPAP շրջանակներում ՆԱՏՕ-ի գործընկեր-պետություններին Ռուսաստանի հետ իր բարդ հարաբերությունների մեջ ներքաշելու նպատակով, գլխավորապես Աբխազիայի և Հարավային Օսիայի հարցերում⁹: Անհրաժեշտ է նշել, որ ՆԱՏՕ-ի երկրները չեն ձգտում ներգրավվել Աբխազիայում և Հարավային Օսիայում հակամարտությունների կարգավորման հարցերում: Այս առումով ՆԱՏՕ-ի կողմից Վրաստանին տրված միակ աջակցությունը Ռուսաստանի առաջև դրած պահանջն է՝ իրականացնել պարտավորությունները, որոնք Ռուսաստանը ստանձնել է 1999 թ-ին Ստամբուլի ԵԱՀԿ գազաթնաժողովի ժամանակ, որում Մոսկվան համաձայնվել է իր բազաները դուրս բերել Վրաստանից մինչև 2001 թ-ի հուլիսի 1-ը¹⁰:

Անխոս, Ռուսաստանը չի համարվում չեզոք հաշտարար տվյալ հակամարտությունները կարգավորելու բանակցությունների ժամանակ: Եվ պաշ-

տոնական Թբիլիսիի ցանկությունը՝ մեծացնել միջ-նորդների թիվը և բանակցային գործընթացից առավելագույնս հեռացնել Մոսկվային, ամբողջովին հասկանալի է: Սակայն Մոլխոմին և Յխինվալին, ինչպես նաև Կրեմլը գտնում են, որ այլ պոտենցիալ միջնորդները չեն հանդիսանում չեզոք և օբյեկտիվ հաշտարարներ՝ այս տարածաշրջանում հետապնդելով իրենց շահերը: Կարելի է ենթադրել, որ ԱՄՆ-ի հիմնական նպատակը հանդիսանում է ոչ թե հարավօսիական և արխազական հակամարտությունների կարգավորումը, այլ իր դիրքերի հետագա ամրապնդումը այս տարածաշրջանում և այստեղից Ռուսաստանին դուրս մղելը:

ԱՄՆ-ում հասկանում են, որ քաղաքական խնդիրների համալիր լուծում պահանջելը լրիվ անօգուտ է. այն կարող է հանգեցնել տարածաշրջանում լարվածության էլ ավելի սրացմանը: Հյուսիսատլանտյան դաշինքի կապակցությամբ կարելի է ասել, որ ՆԱՏՕ-ն անմիջականորեն ներքաշված չէ Վրաստանի տարածքում հակամարտությունների մեջ: Վրաստանի և ՆԱՏՕ-ի միջև եղած ռազմական համագործակցությունը սահմանափակվում է գործունեության ավանդական ձևերի շրջանակներում՝ «Համագործակցություն հանուն խաղաղության»:

Տարածաշրջանում խաղաղապահ ուժերի միջազգայնացումը հաճախ դիտարկվում է Արևմուտքում որպես Վրաստանում Ռուսաստանի ազդեցության սահմանափակման գործիք: Այս կոնցեպցիայի հիմքում ընկած դրույթը շատ պարզ է՝ նա, ով խաղաղապահի դեր է կատարում, ստանում է քաղաքական վերահսկողություն հակամարտության տարածաշրջանի վրա, որը նա ավելի շուտ կսկսի ամրապնդել և չի հրաժարվի դրանից հակամարտության կարգավորումից հետո նույնպես:

Մոսկվան Արխազիայի և Հարավային Օսիայի հետ իր սերտ հարաբերությունները բացատրում է այն բանով, որ երկու հանրապետությունների բնակիչներն էլ մեծամասամբ հանդիսանում են Ռուսաստանի Դաշնության քաղաքացիներ: Չէ՞ որ ռուսական անձնագրերի ստացման գործընթացը Արխազիայի և Հարավային Օսիայի բնակիչների համար ծայրաստիճան պարզեցված էր, որի հետևանքով այս հանրապետությունների բնակիչների գերակշիռ մեծամասնությունը հանդիսանում է Ռուսաստանի Դաշնության քաղաքացի: Սերտ համագործակցությունը բացատրող մեկ այլ կարևոր փաստ է հանդիսանում Արխազիայի և Հարավային Օսիայի անկախության ճանաչումը Ռուսաստանի կողմից, ինչպես նաև լայն պայմանագրա-իրավական բազան, որը կարգավորում է քաղաքական, ռազմա-մարտավարական, տնտեսական և այլ հարաբերությունները սովյալ պետությունների միջև: Իսկ իրականում Արխազիան և Հարավային Օսիան ներկայումս հանդիսանում են ամենաարդյունավետ լծակները, որոնց միջոցով Մոսկվան կարող է ճնշում գործադրել Վրաստանի վրա:

Վրաստանի համար ռազմավարական նպատակ է հանդիսանում Ամերիկայի Միացյալ Նահանգներին իր կողմը ներգրավելը, վերոհիշյալ չճանաչված հանրապետությունների հետ հակամարտության հարցում, ինչպես նաև Արխազիայի և Հարավային Օսիայի հետ հակամարտություններին

նոր ձև հաղորդելը, որպեսզի այդ ձևը ունենա Ռուսաստանի և Արևմուտքի միջև հակամարտության տեսք, որտեղ Վրաստանը հանդես է գալիս որպես Արևմտյան աշխարհի մի մասնիկ:

Թբիլիսիում հասունանում է այն բանի գիտակցումը, որ գրեթե ոչ մի քաղաքադիվանագիտական միջոցներ չեն մնացել, որոնց օգնությամբ հնարավոր կլիներ ետ վերադարձնել Արխազիան և Հարավային Օսիան Թբիլիսիի իրավասության տակ, իսկ Մոսկվան էլ առավել ևս ամեն կերպ արգելք կհանդիսանա դրան:

Նշենք նաև, որ 2004 թ-ին Մ. Սահակաշվիլիի՝ իշխանության գլուխ գալուց հետո Վրաստանի և ՆԱՏՕ-ի միջև համագործակցությունը էլ ավելի խորացավ: Նոր իշխանությունները կարողացան քաղաքական հայտարարությունները փոխանցել գործնական դաշտ՝ պաշտպանության նախարար դարձավ քաղաքացիական դեմք, մեծացան ծախսերը, որոնք նախատեսված էին պաշտպանության ապահովման համար: 2004 թ-ի սեպտեմբերին Վրաստանը Աֆղանստան ուղարկեց 50 խաղաղապահներ, որոնք վերապատրաստում էին անցել 2002-2004 թթ. ամերիկյան հրահանգիչների կողմից: Սեպտեմբերի վերջին որոշում կայացվեց նրանց թիվը կրկնապատկել, 2003 թ-ին Իրաքում վրացական զինվորականների թիվը հասավ 300-ի : 2004 թ-ին վրաց զինվորականների ջոկատը ծառայում էր բրիտանական ուժերի հետ համատեղ «International Security Assistance Force of Afghanistan» (ISAF) - «Աֆղանստանի անվտանգության և աջակցության միջազգային ուժերի» շրջանակներում՝ օգնելով անվտանգություն ապահովել Աֆղանստանում նախազգահական ընտրությունների անցկացման ժամանակ¹¹:

2008 թ-ի փետրվարի 5-ին Վրաստանում արտահերթ նախագահական ընտրությունների անցկացման ժամանակ զուգահեռաբար կատարվում էր երկիրը ՆԱՏՕ-ի կազմի մեջ ընդգրկելու հարցի հանրաքվեն, ուր բնակչության մեծ մասը՝ 77 տոկոսը, որոշում կայացրեց մտնել Հյուսիսատլանտյան դաշինքի մեջ: Այս հանրաքվեն ցույց տվեց, որ Վրաստանի հասարակության մեծ մասը աջակցում է Վրաստանի կառավարությանը՝ ՆԱՏՕ-ի մեջ ինտեգրվելու քաղաքականությանը¹²:

Փաստորեն, չնայած երկրում հաստատված բարդ իրավիճակին, էթնոտարածքային խնդիրների «չլուծված» լինելուն և Ռուսաստանի հետ ունեցած բարդ հարաբերություններին, Վրաստանին հաջողվեց մեծ առաջընթացների հասնել ՆԱՏՕ-ի կազմի մեջ ինտեգրվելու գործընթացում, որը արտացոլվում է ինչպես բավականին ընդգրկուն իրավական բազայի առկայությամբ ռազմաքաղաքական և ռազմատեխնիկական համագործակցության ոլորտներում, այնպես էլ պայմանավորվածությունների գործնական իրականացման ոլորտներում մի շարք համատեղ միջոցառումները, վրացական բանակի վերափոխումը ՆԱՏՕ-ի ստանդարտներով, զգալի ֆինանսական միջոցների տրամադրումը անվտանգության ոլորտում բարեփոխումների իրականացման համար և այլն:

Չնայած այս բոլոր հաջողություններին՝ այնուամենայնիվ ՆԱՏՕ-ի կազմի մեջ Վրաստանի

ընդրկման հարցը դեռ բաց է մնում: Աբխազական և օսիական հակամարտությունների կարգավորման համար առաջնային դեր կունենա այն, թե ինչպես կդասավորվեն ռուս-վրացական հարաբերությունները, թե ինչպիսի կառուցվածք կունենա Վրաստանի արտաքին քաղաքական ռազմավարությունը: Եթե Թբիլիսիի արատաքին քաղաքական ուղղվածությունը չփոփոխվի, եթե վրացական ղեկավարները հաշվի չնստեն Ռուսաստանի շահերի հետ, ապա դժվար թե հնարավոր կլինի հույս դնել իրավիճակի

կայունացման վրա՝ ըստ վրացական սցենարի:

Ետխորհրդային երկրներից միայն Վրաստանն է անշեղորեն գնում դեպի Հյուսիսատլանտյան դաշինքի մեջ ինտեգրվելուն: Եվ այս կապակցությամբ Ռուսաստանի կողմից կտրուկ բացասական արձագանքը վկայում է, որ այս երկիրը, ինչպես երևում է, դուրս կբերվի ռուս-ամերիկյան հակասությունների առաջնային գիծ:

¹ Տե՛ս Քոթանջյան Հ.Ս. Վարաբադյան հակամարտության լուծման առանձնահատկությունները (քաղաքագիտական փորձաքննություն), Վարաբադ. հակամարտություն - համաձայնություն, Երևան, «Հայկական բանակ», 1997, էջ 5-11:

² Տե՛ս Организация по безопасности и сотрудничеству в Европе,

http://ru.wikipedia.org/wiki/Организация_по_безопасности_и_сотрудничеству_в_Европе.

³ Տե՛ս Содружество Независимых Государств, http://ru.wikipedia.org/wiki/Содружество_Независимых_Государств

⁴ Տե՛ս Партнерство ради мира, <http://www.nato.int/issues/pfp/index-ru.html>

⁵ Տե՛ս Planning and Review Process, <http://www.nato.int/docu/handbook/2001/hb030208.htm>

⁶ Տե՛ս մասնաձև Յ. Նաժո-Սախարովի վերստիջողման քաղաքականության գեոքոլոգիկական քննարկումը// Սախարովի վերստիջողման քաղաքականության գեոքոլոգիկական քննարկումը, N 61 Զեյթուն, 2001թ. հունիսի 15.

⁷ Տե՛ս Индивидуальный план партнерства с НАТО,

http://ru.wikipedia.org/wiki/Индивидуальный_план_партнерства_с_НАТО

⁸ Տե՛ս Татикян С. Тенденции евроатлантической интеграции государств Южного Кавказа. //Центральная Азия и Кавказ. N 4(46), 2006. С. 129.

⁹ Տե՛ս Там же. С. 130.

¹⁰ Տե՛ս Стамбульский документ 1999 года, <http://www.osce.org/ru/mc/39573>

¹¹ Տե՛ս Отношения между НАТО и Грузией, http://www.nato.int/cps/ru/natolive/topics_38988.htm

¹² Տե՛ս Захаров В.А., Арешев А.Г. Расширение НАТО в государства Закавказья: этапы, намерения, результаты. Хроника событий. - М.: МГИМО-Университет, 2008. С. 173.

РЕЗЮМЕ

Роль НАТО в урегулировании конфликтов в Абхазии и Южной Осетии

Статья посвящена освещению роли НАТО в урегулировании грузино-абхазского и грузино-югоосетинского конфликтов, причем особое внимание уделено исследованию данных конфликтов в контексте евроатлантической интеграции Грузии. В данной статье предпринимается попытка анализа некоторых особенностей конфликтов в Абхазии и Южной Осетии и взаимоотношений России и НАТО. В этом же контексте рассмотрены перспективы отношений России и Грузии, а также сделаны выводы по вступлению Грузии в НАТО.

SUMMARY

NATO's role in resolving conflicts in Abkhazia and Southern Ossetia.

The article is devoted to the coverage of NATO's role in resolving the Georgian-Abkhazian and Georgian-South Ossetian conflict, with particular attention paid to the investigation of the conflicts in the context of Euro-Atlantic integration of Georgia. This article attempts to analyze some features of the conflicts in Abkhazia and South Ossetia and the relations between Russia and NATO. In the same context, the prospects for relations between Russia and Georgia are considered, as well as conclusions are drawn on the accession of Georgia to NATO.